

Eg ivist ekki í, at fleiri fólk hyggja eftir tekningunum hjá mær og skilja tær ekki. Tí viðhvørt skilji eg heldur ekki ordiliga sjálvur alt, sum eg geri

MYNDIR: EYDBII MYNDIR

av fjallinum hanga á veggnum. Ikki tí, fjallið kann verða ótrúliga stórbært og vakurt í sær sjálvum. Eg tími bara ekki at hyggja eftir tekningum ella málningum, sum fullkomiliga líkjast veruleikanum. Tað flytir ikki ordiliga nakað hjá mær. So vil eg heldur seta meg at hyggja eftir sjálvum fjallinum og njóta ta lötuna til fulnar, sigur hann knappliga. Hann veit væl, at tað er eitt fleirtal av fólki, sum helst eru sera ósamd við honum í akkurát hesum. Men tað bilar einki, heldur hann. List er so persónlig, sum hann sigur.

- Fyri meg er naturalistisk list meira pynt heldur enn verulig list. Men fyri onkran annan er tað, sum eg geri, bara nakrar strikur uttan stórvegis týdning. Soleiðis eru vit so ymisk. Og soleiðis skal tað eisini verða, um tað framhaldandi skal verða nøkur menning í tí heila. Um øll eru púra eins og halda akkurát tað sama um alt, so steðgar heimurin upp, heldur Jan.

Sárbæra menniskja

Viðhvørt kann tað tykjast sum um, at listarfólk hava eina heilt aðra persónsmensku enn vit onnur meira ella minni borgarligu, sum kanska hava lyndi til at verða rættiliga stýrd av arbeiði, klokku-tíð og peningi, sum vit leggja eftir okkum hjá onkrum ávísu peningastovni at goyma. Kanska eru hetta bara fordómar, men eg lati alíkvæl spurningin yvir til Jan at svara. Er tað munur á? Hann flennir eitt sindur, áðrenn hann svarar.

- Jú, tað er tað helst onkursvegna. Onkuntíð hevði eg viljað,

at eg kundi sløkt hesa kontaktina, sum annars allatíðina er tendrað. Kundi hugsað mær at sløkt og bara verið til eina løtu, sigur hann og dylir ikki fyri, at tendraða kontaktin viðhvørt kann gera hann heldur sárbæran. Tað er líkasum eitt opið hol beint inn á hjartað, sum verður ávirkað av øllum tí, sum hann sær og upplivir, greiðir hann frá. Og alt hetta má hann sleppa at geva út aftur, tí annars fær hann ikki frið á sær, sum hann sigur.

- Eg veit ikki ordiliga, nær hendan kontaktin fyrstu ferð tendraði. Men einaferð í mínum lívið hevur hon sett ferð á onkran motor, sum bara er farin at ganga skjótari og skjótari við tíðini. Og ja, viðhvørt eri eg ræðuliga kensluborin. Og tað eru nøkur ting, sum kunnu kennast ræðuliga sterk fyri meg, meðan onnur als ikki skilja støðuna, sum man stendur í akkurát tá. Tað kann sjálvandi verða eitt sindur keðiligt viðhvørt. Men hinvegin; um tú taklar hesar støðurnar rætt, so kann tað eisini vaksa seg til eina fantastiska kenslu, tí knappliga fært tú eygað á okkurt vakurt í øllum ruðuleikanum. Hetta broytir so aftur okkurt inni í tær sjálvum og skapar soleiðis menning. Og menning av tær sjálvum sum menniskja er ongantíð keðilig, slær listamaðurin fast.

Vælnøgður flytifuglur

Og júst hendan framhaldandi persónsmenningin er nakað, sum gongur aftur og aftur, meðan vit sita og práta. Eingin ivi er um, at Jan ikki vil steðga upp her í lívinum. Tí er hann eisini nakað av einum flytifugli, greiðir hann frá.

- Eg havi búð so nógvastaðni og havi eisini havt tað gott allastaðni, har eg havi verið. Men alíkvæl velji eg altíð at flyta, at royna okkurt nýtt, tá ein tíð er fráliðin. Tað liggur øgiliga djúpt í mær, sigur hann mær og leggur afturat, at

eitt tað týdningarmesta í hansara lívi nevniliga er at verða opin fyri øllum teimum møguleikunum, sum liggja frammanfyri tær, tá lívið onkursvegna er í broyting. Ella í menning, sum Jan helst sjálvur vildi sagt. Eg spyrji hann

at enda um, hvar hann sær seg sjálván í framtíðini. Hann hyggur at mær við undrandi eygum og tað er, sum um hann ikki ordiliga skilur spurningin. Eg spyrji einaferð afturat og leggi afturat, um hann hevur nakað serstakt mál, sum hann arbeiðir fram ímóti. Hann smílist aftur.

- Tað dugi eg faktiskt ikki ordiliga at svara tær uppá. Ella, eg haldi ikki ordiliga, at tað finst nakað svar upp á handan spurningin. Málið hjá mær er allatíðina at liva beint nú. At taka lötuna, sum hon er og fáa tað besta burtur úr tí, sum eg geri beint nú. Sjálvandi ynski eg einaferð at kunna liva av míni list, men gongdin fram ímóti tí málinum er eins spennandi sum sjálvt málið. Tað er jú í processini, at tú mennist allarmest. Og eitt er púra vist, leggur hann afturat:

- Lívið er eitt so fantastiskt ting. Tí er tað eisini so ótrúliga umráðandi, at vit liva hvørja løtu til fulnar.

Kaffi er vorðið kalt í koppunum hjá okkum. Uttanfyri hevur kvirran lagt seg yvir hús og vegir og í einstøkum vindeygum síggjast koparlittar ljósglæmur spæla sær. Men samrøðan hjá okkum báðum er komin at enda. Jan hevur úr at gera komandi dagarnar. Hann hevur fleiri tónleikaframførslur fyri framman á komandi festivalum og tónleikatiltøku. Samstundis fyrireikar hann eisini eina fram-sýning við egnum listarverkum, sum verður á skránni um nakrar vikur. Ungi maðurin smoyggir heita jakkan oman yvir seg og hvørvur spakuliga út í stjørnukláru náttina.

